Aventurile echipajului

DOR

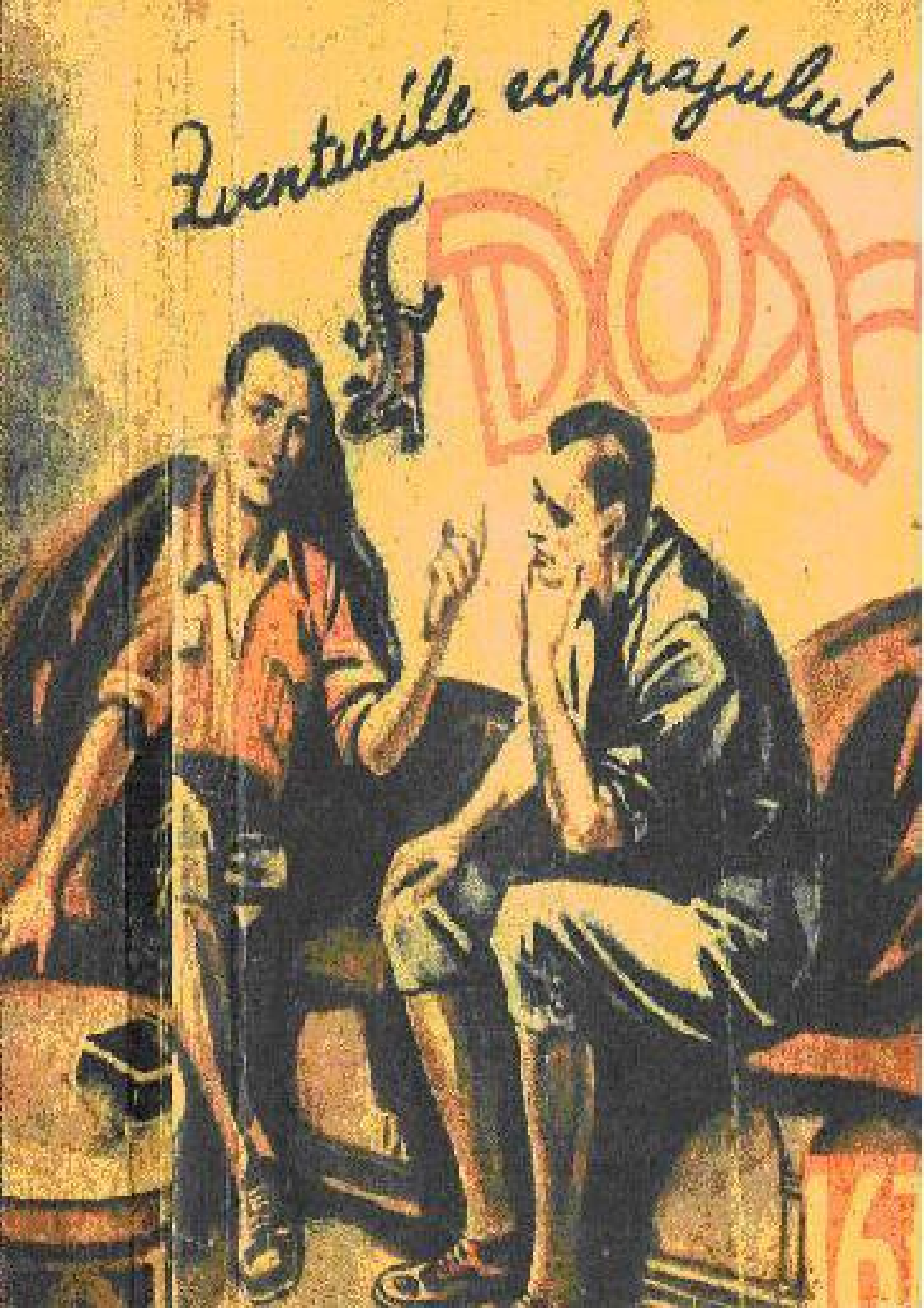

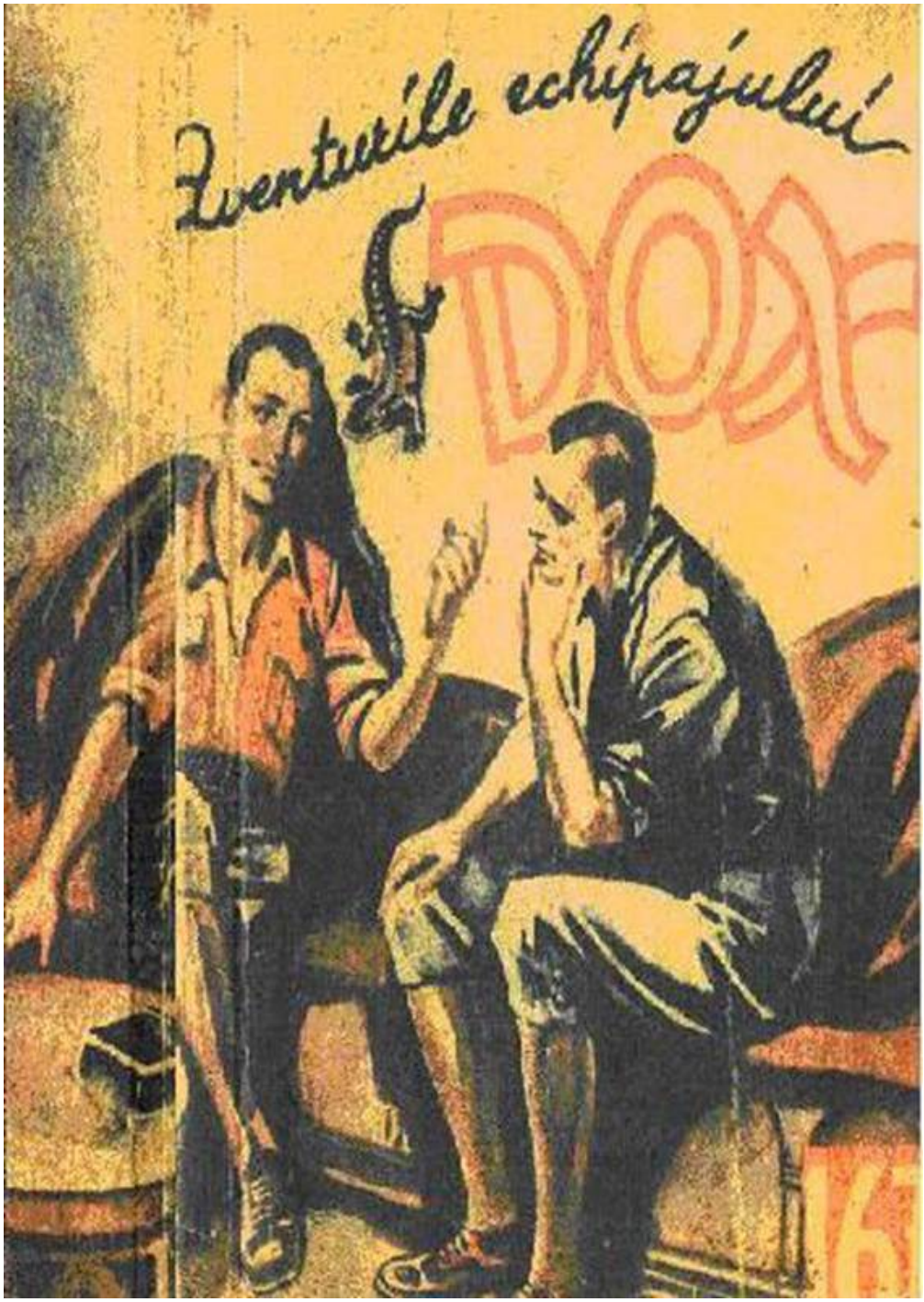
Aventurile echipajului
DOR

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 167

ŞOPÂRLA TURBATĂ

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O ÎNTÂMPLARE PRIMEJDIOASĂ

— ŞI ACUM SĂ-ŢI MAI POVESTESC UNA, draga George – spuse doctorul Bertram şi începu:

— Acesta e „Seraiul lui Chosnu", destinat adăpostirii fără plată a călătorilor – ne zise poliţistul englez – una din cele mai interesante clădiri din Allahabad. Doamne sfinte, iarăşi un animal turbat – de data asta un taur!

Ţipete de spaimă răsunară în străduţa îngusta, la capătul căreia stăteam. Noi cu poliţistul. Mulţimea de oameni începu să alerge zăpăcita, îmbrâncindu-se, călcându-se în picioare, lovindu-se.

Un indian în veştmânt lung, alb, zbură prin aer şi căzu în mulţimea ce alerga. Poliţistul nostru îşi scosese revolverul şi dădu buzna în stradă. Îl urmarăm imediat şi acum regretam din suflet că ne lăsasem armele la hotel. Ce puteam face împotriva unui taur furios, cu revolverele mici pe care le purtam la noi?

Pongo ţâşni glonţ pe dinaintea noastră şi curând îl întrecu şi pe poliţistul englez. În clipa aceea se despărţi talazul mulţimii, care ne venea în faţă. Văzui un taur cât toate zilele, purtând în vârful coarnelor un indian pe jumătate gol, ai cărui trup cafeniu zbură în aer. În momentul următor după aceea fiara îşi roti privirile împrejur, în căutarea altei victime.

O frântură de secundă îmi atrase luarea aminte cât de viu scânteiau ochii taurului, apoi mă năpădi o spaimă grozavă, căci la câţiva metri de animalul turbat stătea în genunchi o tânără indiană. Ţinea braţele întinse spre fiară, ca şi cum în felul acesta ar fi putut goni taurul.

Smulsei micul revolver din buzunar, spunându-mi că deşi gloanţele n-ar fi făcut decât să zgârie animalul, se putea totuşi să-l abată din drumul său. Trăsei de doua ori în căpăţâna taurului şi într-adevăr, micile gloanţe îşi făcură efectul. Taurul se opri în faţa tinerei fete, ridică uriaşa căpăţâna, ne privi ai ochii-i mari, apoi se pregăti să se repeadă la noi.

Ne aflam la vreo opt metri de el.

Abia acum văzui că poliţistul trăgea disperat de revolverul său – se stricase, tocmai când ar fi fost mai mare nevoie de el.

Situaţia era cât se poate de critică, pentru că ce puteam face cu armele noastre mici, împotriva unei dihănii ca aceea? Cele două gloanţe ale mele nimeriseră taurul deasupra

ochilor şi fireşte că nu pătrunseseră prin osul frunţii, ci întărâtaseră cel mult fiara.

Atunci îl văzui pe Pongo azvârlindu-se cu tot trupul înaintea taurului. Făcu o adevărată săritură de ştiucă deasupra indienei, care stătea înlemnită aşa cum apucase să rămână. Cu pumnii săi uriaşi Pongo apucă coarnele animalului şi-l sili să se dea puţin înapoi.

Camaradul nostru atinse pământul la câţiva centimetri în spatele indienei şi cu puterea-i supraomenească răsuci căpăţâna taurului. Nici un alt om n-ar fi putut face aşa ceva, căci acum, după ce-i trecu încremenirea, furiosul taur încerca să-şi zvârle în sus duşmanul.

Izbuti să ridice puţin în sus de la pământ pe uriaşul nostru, dar acesta îi mai răsuci odată căpăţâna şi-l făcu pe taur să se poticnească. Şi Pongo se folosi de această împrejurare prielnică.

Mulţimea uitase de primejdie şi stătea ca înlemnită, privind la cele ce se petreceau.

Cu o lovitură de călcâi, Pongo nimeri piciorul stâng din faţă al animalului şi în acelaşi timp răsuci iar căpăţâna enormă.

Pierzându-şi echilibrul, taurul se prăbuşi la pământ. Se stârni un mor de praf, care acoperi o clipă toată scena luptei.

Apoi văzurăm cum fiara lovea sălbatec cu picioarele în jurul ei. Pongo însă, o ţinea la pământ, cu braţele întinse. Înfundase adânc în pământul clisos al străzii coarnele lungi ale taurului. Trupul său forma un arc lung, căci îşi dăduse îndată seamă de primejdia de a fi nimerit de copitele fiarei, de aceea îşi proptise picioarele cât putuse mai departe de ea.

Mult nu putea s-o ţie însă în această poziţie. Trebuia să-i venim îndată în ajutor, încercând a ucide taurul.

Hotărâi să trag câteva gloanţe în ochiul fiorosului animal – dar în aceeaşi clipă poliţistul scoase o exclamaţie de triumf şi ţinti cu pistolul său greu în căpăţâna fiarei. Două, trei împuşcături detunară, taurul se răsuci, trupul lui Pongo fu zvârlit cât colo, totuşi uriaşul negru nu dădu drumul coarnelor.

Fiara izbuti să se ridice. În aceeaşi clipa însă arma poliţistului detună iarăşi de două ori la rând şi gloanţele pătrunseră în tâmpla căpăţânei enorme.

Pongo îşi mai încorda odată puterile. Rănita de moarte şi smucit de braţele vânjoase ale camaradului nostru, taurul se prăbuşi din nou la pământ. Abia acum Pongo îi dădu drumul şi sări înapoi.

Îşi dăduse bine seama că potrivnicul sau nu mai era de temut. Taurul rămase câteva clipe nemişcat, apoi începu să se zvârcolească. Făcui o săritură, o prinsei pe tânăra indiană de subsuori şi-o trăsei de acolo.

Tocmai la timp, căci animalul se ridică din nou, apoi în clipa următoare căzu iar în cap şi se prăbuşi pe locul unde stătuse îngenunchiată indiana. Se mai zbătu puţin, pe urmă îşi dădu sufletul.

Stăteam în faţa lui, ţinând în braţe pe indiană care tremura ca varga. Şi atunci văzuţi cum se stinse dintr-odată focul acela misterios din ochii săi.

— Ciudat! făcu Marian. N-am mai văzut o astfel de expresie în ochii unui animal.

Apoi, întorcându-se spre poliţist:

— Să cerem unui medic veterinar să examineze trupul taurului.

Englezul se uită cu ochi mari la prietenul meu. Dar înainte ca să poată răspunde ceva, se petrecu un nou eveniment, care mă puse în mare primejdie. Mai ţineam în braţe pe tânăra indiană, care atârna greu în jos. Probabil că spaima o paralizase.

În faţa mea fulgerară o pereche de ochi înfundaţi într-un chip schimonosit, de culoare cafenie – o scânteiere ţâşni în soarele arzător şi spre mine.

Îmi dădui seama instinctiv ca îndărătul acestei scânteieri ameninţa o mare primejdie şi ridicai braţul drept spre dânsa. Simţii o lovitură dată peste revolverul din mâna mea şi arma îmi zbură cât colo.

Scrâşnind o înjurătură, indianul care dăduse atacul acesta dispăru cu aceeaşi repeziciune cu care se ivise.

Înainte să-mi pot da seamă bine de primejdia mare prin care trecusem, o adevărată mare de oameni se învălmăşi în jurul nostru.

Cu urlete de furie, făpturi goale până la brâu năvăliră spre noi. Ochi furioşi fulgerară, arme ridicate sclipiră – se părea că turbarea taurului mort trecuse în mulţimea asta.

Se auziră împuşcături, trase de poliţistul englez şi de Marian. Printre ele se amestecau fluierăturile de alarmă ale poliţistului. Un adevărat iad mă împresura şi eu stăteam acolo dezarmat, în neputinţă să mă mişc, căci aveam în braţe pe tânăra indiană.

Când se stârnise gălăgia aceea sălbatecă, ea scosese un ţipat înfiorător, apoi îşi pierdu cunoştinţa şi acum atârna grea în braţele mele.

Nu-i puteam da drumul, căci ar fi fost călcată în picioare de mulţimea turbată. Trebuia să-ncerc s-o scot din acest cazan al Satanei. Cu groază însă băgai de seamă deodată că toată furia mulţimii împotriva mea părea să se îndrepte.

Şi nu mă puteam apăra. Arma, singura mea armă, îmi fusese azvârlită din mână de indianul acela care părea să fi aţâţat mulţimea. Şi din toate părţile mă ameninţau acum arme ridicate.

Deodată răsună lângă mine un răcnet grozav, apoi un trup zbură prin aer şi făcu o spărtură largă în grămada de oameni. Pongo se năpustise ca o vijelie asupra mulţimii turbate.

Şi ceea ce nu făcuseră gloanţele, înfăptui simpla apariţie a camaradului nostru. Se auziră ţipete de spaimă, amestecate cu altele de durere. Iarăşi zbură un indian în aer şi în cădere doborî pe alţii la pământ. Eu mă simţii mai liber, căci mulţimea se dădea înapoi din faţa uriaşului. Deodată însă nişte răcnete de îndemn întrecură ţipetele de durere şi spaimă. Şi mulţimea izbucni în strigăte furioase, îndemnându-se la luptă unul pe altul. Acum înaintară iarăşi, fără să mai ţină seamă de Pongo.

Păream pierdut, căci băgai de seamă că Marian şi tânărul poliţist – care îşi goliseră armele – erau înghesuiţi în mijlocul cetelor de oameni. Văzui cum izbeau cu sete cu paturile revolverelor şi fără voie închisei ochii, aşteptându-mă ca în clipa următoare zeci de pumnale să se înfigă în trupul meu şi al tinerei Indiene. Deodată însă se auzi iarăşi un răcnet, de furie dar şi de groază. Apoi răsunară ţipete de durere. Deschisei ochii şi văzui că mulţimea se dăduse înapoi, lăsând un gol în jurul meu. Credinciosul Pongo intervenise într-un chip cum numai el ştia s-o facă.

Înhăţase pe unul din indieni de picioare şi începu să-l învârtească întocmai ca pe o seceră în lanul cu grâu.

Aproape tot şirul din faţă al indienilor fu culcat la pământ şi nu era de mirare că ceilalţi, cuprinşi de spaimă, se dădură înapoi. Dar în curând strigătele aţâţătoare acoperită iarăşi pe celelalte şi din nou văzui că pe chipurile îngrozite de până atunci se întipări mania oarbă şi poate că până la urma, cu toată vitejia lui Pongo, am fi fost pierduţi, dacă nu s-ar fi auzit deodată sunete de trâmbiţe.

Indienii rămaseră o clipă încremeniţi, apoi se pregătiră de fugă. Din susul străzii înguste veneau în goană poliţişti englezi. Îmi venea să ţip de bucurie văzând cum loveam în mulţime bastoanele de cauciuc – apoi, după câteva clipe, eram cu totul liber, iar ceva mai departe de mine îi văzui pe

Marian şi poliţistul englez, care gâfâiau şi-şi ştergeau năduşeala de pe frunte.

De jur-împrejur zăceau indieni morţi şi răniţi, cei mai mulţi doborâţi de Pongo. Un nor uriaş de praf în josul străzii, era tot ce se putea vedea din lupta aceea disperată.

— Da, dragă Robert – zise Marian – asta a fost o surpriză pe care nici n-aş fi visat-o. Îţi vine să crezi că turbarea taurului a molipsit brusc mulţimea.

— Aşa ceva n-am mai văzut nici eu – spuse tânărul poliţist – aţi mai fost în Allahabad, domnilor?

Întrebarea lui suna a bănuială, dar nu i-o puteam lua în nume de rău, căci furia mulţimii părea să se fi dezlănţuit din pricina noastră, în deosebi a mea.

— Nu, suntem pentru întâia oara aici – răspunse Marian – nu pricep ce a stârnit atât de brusc furia mulţimii. Să fie oare în legătură cu nemulţumirile ce se arată în toată India împotriva Angliei?

— Nu cred, prea a izbucnit deodată furia – zise poliţistul – sunt de părere că zvonurile ciudate…

Îşi rupse vorba şi salută milităreşte. Se apropiase un ofiţer care ne măsură cercetător, apoi întreba scurt:

— Ce s-a întâmplat aici?

— Un taur turbat – răspunse poliţistul nostru – apoi o izbucnire bruscă de furie a mulţimii.

— Hm… aţi fost într-o situaţie nu tocmai plăcută, domnilor – ni se adresă nouă ofiţerul – de sigur că nu v-a făcut o impresie bună oraşul nostru. Ori va aflaţi de mai mult timp aici?

Şi în cuvintele ofiţerului era o umbră de bănuială.

— Îmi dai voie – zise Marian – numele meu e Farrow, acesta e prietenul meu Bertram; şi uite colo tocmai se-ntoarce credinciosul nostru camarad Pongo. Poate c-ai auzit de noi. N-avem nici o vină la izbucnirea asta neaşteptată a mulţimii – ne-am mirat şi noi, cu atât mai mult cu cât, cu scurt timp înainte mulţimea era încă înspăimântată din pricina taurului turbat.

— Aha, domnii Farrow şi Bertram! exclamă ofiţerul, surprins şi bucuros în acelaşi timp. Asta e o cinste deosebită pentru oraşul nostru. Îmi daţi voie să mă prezint: Johnson. Regret din suflet că tocmai aici la noi aţi avut parte de o astfel de primire.

— Nu face nimic – răspunse Marian, zâmbind – a fost ceva cu totul deosebit decât o primire oficială! Să lăsăm gluma, însă! Cred că această izbucnire a mulţimii are o

pricină mai adâncă. Pe de altă parte, îndrăznesc să susţin că turbarea taurului era cu totul neobişnuită.

— Da, Mariane – intervenii eu – şi mie mi-a bătut la ochi asta. Oricât de repede s-au desfăşurat întâmplările şi oricât de primejdioasă a fost situaţia mea, am băgat de seamă că furia mulţimii părea să se îndrepte mai ales împotriva mea. Fara ajutorul lui Pongo aş fi fost pierdut.

Mai ţineam încă în braţe pe tânăra indiană. Şi auzind-o scoţând un oftat, îmi veni ceva în gând şi strigai:

— Mariane, n-o fi dânsa pricina că furia se îndreptase tocmai împotriva mea?

— Drace! făcu prietenul meu. Se poate să ai dreptate, omule… Ei, ce e?

Lângă noi se ivise deodată un indian bătrân, care arăta cu mâna tremurătoare spre tânăra indiană.

— Stăpâna mea Shindia – îngână bătrânul – oh, trebuie dusă acasă la ea!

— Unde locuieşte? întrebă Marian.

Bătrânul intimi strada şi Johnson zise îndată:

— Atunci trebuie să se tragă dintr-o familie foarte bogată şi nobilă. În strada aceasta se află numai palatele indienilor bogaţi, care în cea mai mare parte sunt de origină princiară.

Marian chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Cred că n-ai nevoie acum de noi, domnule Johnson? Interogatoriul asupra celor întâmplate ni-l poţi lua mai târziu. Aş vrea s-o conduc acasă pe tânăra indiana, caci bătrânul n-o s-o poată ocroti îndeajuns. Dacă e adevărat că dânsa e pricina dramei petrecută aici, atunci i s-ar putea întâmpla ceva şi mai rău pe drum.

— Ai dreptate – încuviinţă ofiţerul de poliţie – nu vreţi să luaţi şi câţiva din oamenii mei?

— Nu, suntem destui – răspunse Marian – o să luăm o maşină mai încolo.

— Aduc eu una – se oferi tânărul poliţist.

Acesta porni în goană şi Johnson zise:

— Ar fi bine să mă vizitaţi la poliţie, pentru întocmirea procesului-verbal. Sunt acolo după amiază până la ora cinci. Şeful nostru, Dawson, o să fie bucuros şi el să vă cunoască. Noroc că tocmai mă întorceam cu poliţiştii mei de la exerciţii şi am auzit ţignalele lui Berry. Altminteri, cine ştie ce vi se întâmpla.

— Da, da, aşa e – încuviinţă Marian – dar uite că vine Berry cu o maşină. Îi dai voie tânărului să ne însoţească, domnule Johnson? Aş vrea să-i mai pun câteva întrebări.

— Mai e vorbă! se grăbi să răspundă ofiţerul, amabil.

Maşina trase în apropierea noastră. Tânăra indiană fu luată în braţe de Pongo, noi ne aşezarăm în fund. Iar uriaşul negru o aşeză între noi.

Pongo şi poliţistul se aşezară pe cele două strapontine, iar bătrânul servitor lângă şofer.

II
UN SVON CIUDAT

CÂND COTIRĂM ÎN STRADĂ PRINCIPALĂ, băgai de seamă că un indian ce stătea la colţ ridică braţul şi cu chipul schimonosit de furie privea după maşină. Îi atrasei atenţia lui Marian, care scoase pe tăcute revolverul şi-l aşeză pe genunchi. Îi urmai imediat pilda, căci această măsură de prevedere a prietenului meu mă făcu să bănuiesc că ridicarea braţului indianului putea să fie un semnal pentru alţi fanatici ca să atace maşina noastră.

Într-adevăr, după vreo cincizeci de metri, se năpustiră asupra maşinii doi tineri indieni, care aveau numai un turban pe cap şi un şorţuleţ dinainte. În faţa noastră era o încrucişare de străzi şi trebuise să oprim o clipă.

— Atenţiune! strigă Marian, ridicând arma.

Făcui la fel, de asemenea tânărul poliţist, care-şi scosese repede pistolul greu din toc.

Cei doi indieni, cu ochi aprinşii de mânie, se cam speriară văzându-se în faţa a trei arme. Se opriră din fugă, se dădură apoi în lături şi dispărură în mulţimea de pe trotuar.

— Interesant! făcu Marian, îngândurat. N-aş fi crezut să fim urmăriţi cu atâta înverşunare. Domnule Berry, mai adineauri, înainte de a veni la noi căpitanul Johnson, începuseşi să vorbeşti de zvonuri ciudate, dar ai fost întrerupt. Ia povesteşte-ne acum, despre ce fel de zvonuri este vorba.

Tânărul poliţist păru puţin stingherit.

— Păi să vedeţi, domnule Farrow – începu el – eu mă interesez foarte mult de moravurile şi obiceiurile indiene. Deoarece le cunosc şi limba, mă amestec cu plăcere prin popor, ca să mai aflu câte ceva. De câtva timp se cam întâmplă des să turbeze animalele aici în Allahabad, de parcă ar fi izbucnit o molimă misterioasă. Şi umblă zvonul, firește, că un duh rău a căpătat putere mare şi nu poate fi împăcat decât cu vreo jertfă însemnată. Din păcate n-am putut afla mai mult, dar poate că jertfa să fie o femeie. Numai aşa s-ar explica atacul asupra tinerei indiene.

— Hm… tot ce se poate! încuviinţă Marian. Ah, uite că s-a trezit fata noastră.

Indiana se ridicase deodată şi deschise ochii, mari şi luminoşi ca nişte stele, cu care ne privi mirată. Chipul ei frumos şi mândru exprimă o clipă spaima, dar imediat i se netezi iarăşi trăsăturile şi cu glas melodios ni se adresă într-o englezească fără cusur:

— Vă mulţumesc, domnilor. Acum îmi amintesc că am fost atacată de taurul turbat şi că apoi mulţimea s-a năpustit asupra mea. Dv. m-aţi salvat primejduindu-vă viaţa. Mă duceţi, probabil, la casa tatălui meu, prinţul Garna? Şi el o să vă fie foarte recunoscător. Eu sunt Shindia, singura lui fiică.

— Suntem bucuroşi, prinţesă, că ţi-am putut veni în ajutor – răspunse Marian, prietenos – aş vrea, însă, să-ţi pun o întrebare: bănuieşti de ce anume era atât de furioasă mulţimea împotriva d-tale?

— Nu, domnule, nu-mi pot explica – răspunse fata.

Marian rămase o clipă pe gânduri, apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, zise:

— Îmi dai voie să mă prezint: numele meu e Farrow. Acesta de aici e prietenul meu Bertram şi colo, în faţa noastră, e bunul nostru camarad Pongo, căruia i se cuvin cele mai multe mulţumiri pentru salvarea d-tale, domnişoară.

Chipul fetei luă o expresie de surpriză.

— Mă bucur din suflet să vă cunosc – zise ea strălucitoare de bucurie şi ne strânse mâna la toţi – de mult doream să vă cunosc personal, după ce am auzit şi citit atâtea despre dv. Şi tata o să se bucure nespus… spunea de mult că ar fi vrut să vă invite odată la el. Cred că vroia să vă ceară sfat şi ajutor în nu ştiu ce chestiune.

— Aha, te pomeneşti că asta e în legătură cu ciudatul atentat împotriva d-tale, prinţesă – zise Marian – poate că părintele d-tale are vreun duşman înverşunat, sau e membru al vreunui partid, ai cărui potrivnici au vrut să se răzbune prin d-ta.

— Nu ştiu – zise tânăra prinţesă – dar nu-mi pot închipui aşa ceva, căci tata trăieşte foarte retras. Cam bănuiesc eu ce vroia să discute cu dv., cu siguranţă că e vorba de animalele din casa şi parcul nostru, care au turbat pe neaşteptate. La fel cum se întâmplă mai pretutindeni în oraş în ultima vreme.

— Şi la dv. s-au întâmplat astfel de cazuri? făcu Marian. Foarte interesant. Erau animale diferite sau mereu din aceeaşi rasă?

— Ba erau diferite.

— Şi în oraş au fost lovite de turbare animale de rase diferite – se amestecă în vorbă tânărul poliţist.

Marian căzu pe gânduri. Avea şi de ce. Oare pentru ce, în primul rând, turbau animale, apoi de ce se îndreptase furia mulţimii tocmai asupra tinerei prinţese? Să fie oare furia aceea a mulţimii, abătută asupra fetei, în legătură cu faptul că spiritele naive credeau într-un duh rău, care nu putea fi împăcat decât prin moartea unei tinere fete?

În cazul acesta ar fi fost greu de făcut ceva împotrivă, căci o astfel de credinţă nu poate fi dezrădăcinată atât de lesne. Şi de vreme ce fanaticii aleseseră drept jertfă pe tânăra prinţesă, ea se va afla mereu în primejdie.

Eram încredinţat că suntem urmăriţi şi când îmi veni asta în gând, mă întorsei repede. Într-adevăr, la oarecare distanţă, ne urmau câteva maşini. Putea să fie o simplă întâmplare, dar era totuşi foarte probabil că fanaticii care scăpaseră prin fugă, nu vor renunţa cu una au două de la scopul lor.

În clipa aceea tânăra prinţesa spuse:

— Colo e casa noastră.

În strada elegantă în care intraseră dintre toate palatele măreţe de: sigur că cel mai frumos era al prinţului Garna; era clădit în stil elegant, în marmoră albă şi părea să fie foarte vechili. Un zid înalt împrejmuia parcul întins.

Abia se oprise maşina, că doi indieni înalţi, în uniforme albe sclipitoare, deschiseră larg poarta de bronz. Bătrânul servitor plăti şoferului, în timp ce noi coboram. Ţineam revolverul în mână şi nu slăbeam din ochi cele doua maşini, care se apropiau încetişor.

Strigai repede lui Marian şi tânărului poliţist:

— Băgaţi de seamă, în cele două automobile par să fie urmăritori.

Ei îşi scoaseră îndată armele, dar tânăra prinţesă, cu toate că auzise cuvintele mele, coborî liniştită, fără să arunce o singură privire maşinilor din urmă.

Acestea trecură pe lângă noi. În fiecare din ele se aflau câte doi tineri indieni, care nu ne învredniciră însă cu nici o privire, ci se uitau nepăsători înaintea lor. Îmi întipării bine chipurile lor, atât cât îmi fu cu putinţă în goana maşinilor.

— Ai dreptate, Robert – zise Marian – prea era „prefăcută” privirea nepăsătoare a celor patru indieni. Dac-ar fi fost trecători paşnici şi-ar fi aruncat măcar în treacăt ochii încoace, fie numai de dragul lui Pongo, care prin înfăţişarea lui bate oricui la ochi. Hm… trebuie să vorbesc cu prinţul să ia măsuri de siguranţă.

Tânăra prinţesă ne-a luase înainte şi noi ne grăbirăm s-o ajungem. Prietenul meu îi povesti pe scurt că într-adevăr fuseseră urmăritori cei din maşină, dar Shindia nu făcu decât să înalţe din umeri.

Poarta grea de bronz se închise în urma noastră. Îmi trecu prin gând c-ar fi bine să prevenim pe cei doi Indieni de la poartă să fie cu ochii-n patru şi să nu dea drumul nimănui înăuntru. Mă-ntorsei, dar văzui că bătrânul servitor vorbea cu însufleţire cu cei doi. Gesticula agitat şi părea ca le

povesteşte păţania noastră. Nu mai era deci nevoie să-i previn şi porni mai departe spre palat.

Tânărul poliţist ne părăsise, după ce Marian îi mulţumii călduros şi tânăra prinţesă îi făgăduise că tatăl ei o să-i dea o răsplată bănească. Intrarăm în sala mare a palatului, împodobită cu arme vechi şi alte trofee; un servitor venerabil ne ieşi înainte. Shindia îi spuse câteva cuvinte, după care Indianul urcă în grabă scara de marmoră ce ducea la etaj.

— Poftiţi, domnilor – zise prinţesa – să mergem în odaia de lucru a tatei. L-am trimis pe intendentul nostru, Dara, la el şi va veni în curând.

Ne duse într-o încăpere mare, cu mobile vechi orientale, de un gust desăvârşit. O bibliotecă uriaşă, care acoperea doi pereţi întregi, dovedea că prinţul era un om cult.

Abia ne aşezaserăm pe o bancă artistic sculptată, când prinţul Gama trecu pragul. Rareori am întâlnit un om, care din prima clipă să-mi fie atât de simpatic.

Avea o statură impunătoare şi putea să fie în vârstă de vreo patruzeci de ani.

— Vă mulţumesc, domnilor – ne întâmpină el imediat – am aflat de la Dara că aţi făcut un mare serviciu fiicei mele. Vă rog să-mi povestiţi totul cum s-a întâmplat.

Ne strânse mâinile şi ne privi cercetător, apoi se ivi o expresie de mirare şi bucurie în acelaşi timp pe chipul său.

— E cu putinţă? exclamă el deodată. Să mi se împlinească atât de repede dorinţa aşa de vie? Sunteţi într-adevăr…

— Da, tată – îl întrerupse Shindia – sunt chiar domnii Farrow şi Bertram, cu credinciosul lor Pongo.

Apoi, în limba ei maternă, povesti părintelui ei în amănunţime primejdioasa aventură prin care trecuse. Cunoşteam limba indiană şi băgai de seamă că toate frazele ei erau presărate de laude la adresa noastră.

— Domnilor, zău nu ştiu cum să vă mulţumesc – spuse prinţul, mişcat, după ce fiică-sa sfârşi de povestit – vă puteţi da seamă de simţămintele mele, gândindu-vă că Shindia e singura mea copilă. Pot să vă îndeplinesc vreo dorinţă, drept răsplată că v-aţi primejduit viaţa pentru a o salva pe a ei?

— Alteţă, nu ne-am făcut decât datoria – se grăbi să răspundă Marian – am auzit însă de la fiica dv. că doreaţi de mult să ne cunoaşteţi. Pare să fie vorba de cazurile ciudate cu animalele îmbolnăvite de turbare. M-ar interesa mult să aflu ceva în privinţa aceasta.

— De mulţumirea mea tot nu puteţi scăpa – zise prinţul, zâmbind – dar o să vă povestesc mai întâi ce s-a întâmplat aici în parcul meu şi în diferite părţi ale oraşului nostru. Cele

mai diferite soiuri de animale au fost lovite brusc de turbare şi în accesele lor se dădeau la oameni. Câini, pisici, vite cornute, precum şi păsări, s-au îmbolnăvit subit, devenind foarte primejdioase pentru oameni. Sunt încredinţat că numai foarte puţine cazuri au ajuns la cunoştinţa publicului. Compatrioţii mei se tem să anunţe autorităţile engleze. Numai când un animal turba în stradă şi trebuia ucis, cazul ajungea la urechile autorităţilor. ÎI cunosc foarte bine pe şeful poliţiei, domnul Dawson şi de la el am aflat că examinarea animalelor cu pricina de către medicul-legist, profesorul Camp, a adus dovada că animalele fuseseră turbate – dar pricina n-a putut fi aflată oricât s-a cercetat. Vreau însă să vă povestesc despre câteva cazuri care s-au petrecut aici, pe proprietatea mea. Mai întâi a turbat cel mai bun şi mai credincios câine al meu. M-a atacat pe neaşteptate şi am scăpat de muşcătură numai împuşcându-l. Trebuie să adaug că diferite persoane, care au fost muşcate de câini sau pisici turbate, au murit, deoarece orice ajutor a fost zadarnic. Se prea poate însă ca oamenii aceia să fi chemat medicul prea târziu. După vreo doua săptămâni mi-a turbat o pisică. Intendentul Dara a izbutit, din fericire, s-o omoare cu o sabie găsită la întâmplare, înainte ca pisica s-o muşte pe fiică-mea. Al treilea caz mi s-a întâmplat tot mie. Calul meu de călărie, un animal credincios, m-a trântit jos pe când călăream pe el în împrejurimile oraşului. Şi nu s-a mulţumit numai cu atât, ci a mai încercat şi să mă muşte. Am văzut îndată din ochii animalului că turbase, astfel că l-am împuşcat. În vremea asta se petrecură şi în oraş câteva cazuri de turbare. Despre păsări care să turbeze n-am prea auzit – dar iată că asta se întâmplă cu un papagal al fiicei mele. Biata fată a putut scăpa de ciocul pasării învelindu-se repede într-o pătură. Un servitor a omorât papagalul, dar cu prilejul acesta a fost lovit cu ciocul la mână. L-am trimis îndată la profesorul Camp, care s-a văzut nevoit să-i taie mâna, ca să-i salveze viaţa. A fost o otrăvire în toată regula, ca după o muşcătură de şarpe veninos. Profesorul Camp se află în faţa unei enigme. Cazurile din casa mea au survenit la intervale de paisprezece zile unul de altul. Când s-a petrecut întâmplarea cu calul, m-am gândit să vă chem pe dv., domnilor, dar nu va cunoşteam adresa căci nu rămâneaţi multă vreme în acelaşi loc. Acum mă bucură foarte mult faptul că aţi venit singuri şi v-aş ruga să fiţi oaspeţii mei şi să încercaţi să limpeziţi aceste întâmplări neobişnuite.

— Primesc cu plăcere invitaţia, Alteţă – răspunse Marian – m-aş fi îndeletnicit oricum cu aceste chestiuni, deoarece şi

noi ne-am pomenit amestecaţi într-un astfel de caz. Şi sunt încredinţat că vom avea de lucru, nu glumă, aici. Trebuie să vă spun că fiica dv. se află încă în mare primejdie, căci împotriva ei s-a îndreptat furia neexplicabilă a mulţimii; această furie e însă cu siguranţă manifestarea unei superstiţii populare, că prin jertfirea unui om vor dispare cazurile ciudate de turbare la animale. Am fost urmăriţi pe când veneam încoace de două maşini în care se aflau câte doi indieni. Vă spun asta ca să luaţi măsuri de pază, Alteţă şi în primul rând să daţi ordin celor doi paznici de la poartă să nu lase pe nici un străin să intre. Apoi, trebuie să orânduim o pază anumită pentru noapte.

— Las totul pe seama dv., domnilor, iar cât priveşte pe paznicii de la poartă, îi voi instrui eu personal – zise Garna.

Apăsă pe un clopot de argint, trecură însă câteva clipe fără să se arate nimeni. Mai sună odată mai tare, dar nici de astădată nu veni nimeni.

— Ce s-o fi întâmplat? făcu prinţul şi ne privi mirat. De obicei, când sun, vine îndată cineva. Să fi turbat oare şi servitorii mei?

A treia oara sună atât de tare ca ar fi putut trezi şi morţii, dar tot nu se arăta nimeni. Tocmai vroia să se îndrepte spre uşă, când perdeaua din faţa acesteia se dădu în lături.

— Ah, Bhuti, tu eşti? făcu Garna. Unde-s ceilalţi servitori?

Bătrânul servitor care o însoţise pe prinţesă în oraş, era foarte turburat. Se înclină până la pământ, apoi zise, tot în englezeşte, cum îi vorbise şi prinţul:

— Alteţă, servitorii vor să părăsească această casă. S-au adunat cu toţii în sala de arme. N-aţi vrea să le vorbiţi, Alteţă?

Câteva clipe domni o tăcere de mormânt, apoi prinţul ne zise, cu glas sugrumat:

— Veniţi şi dv., domnilor? Asta e mai mult decât ciudat. Şi vrei să ne părăseşti şi tu, Bhuti?

— Stai! zise Marian cu asprime, adresându-se bătrânului. Ce se vorbeşte aici despre un duh rău? Cine a răspândit vestea?

Servitorul privi cu teamă la prietenul meu, apoi răspunse, şovăitor:

— Sahib, de mult se ştie că un duh rău îşi face mendrele în Allahabad. Servitorii se tem de el.

— Şi cred servitorii că în oraş vor fi mai la adăpost ca aici? întrebă Marian. Sau or fi având un motiv cu totul deosebit să părăsească acest palat?

Bhuti se uită cu teamă la prinţ şi văzându-l pe acesta dând din cap, zise:

— Sahib, umblă zvonul că duhul rău care îmbolnăveşte animalele din oraş, nu poate fi împăcat decât printr-o jertfă omenească. Sahib, stăpâna mea a fost cea dintâi atacată de taur, astfel că pe ea vroia s-o aibă duhul. Aşa se vorbeşte… Stăpâna a fost scăpată de dv., dar duhul trebuie să-şi ia jertfa. Şi acum servitorii se tem că mulţimea va năvăli în palat şi o va ucide pe stăpână.

— Aha, m-am aşteptat la asta! mormăi Marian. Dacă servitorii vor să părăsească palatul, eu nu i-aş opri, Alteţă, căci cu oameni fricoşi n-avem ce face. Cel mai bun lucru ar fi să cereţi şefului poliţiei să vă trimită câţiva oameni de-ai lui, până veţi găsi alţi servitori, care nu-şi pierd cumpătul atât de uşor.

III
ÎNTÂMPLĂRI MISTERIOASE

ÎN MAREA SALA DE ARME se aflau adunaţi toţi servitorii prinţului. Erau aproape toţi oameni înalţi şi voinici şi mă prinse mirarea că se lăsaseră învinşi de o superstiţie copilărească.

Prinţul le vorbi pe scurt, spunând că regretă că se lăsau înfricoşaţi de un simplu zvon, dar că nu-i oprea să plece, deoarece n-avea ce face cu oameni slabi de înger.

Servitorii păreau stingheriţi şi unul mai în vârstă luă cuvântul.

— Alteţă – zise el – eu sunt gata să rămân. În primul moment numai m-am molipsit de spaima celorlalţi. M-am scuturat acum de aceasta şi voi rămâne aici, orice s-ar întâmpla.

Alţi şase indieni făcură şi ei aceeaşi declaraţie de supunere.

Prinţul se uită întrebător la Marian. Prietenul meu îi măsură din creştet până-n tălpi pe cei şapte oameni, dădu din cap şi zise:

— Nădăjduiesc că-şi vor ţine într-adevăr cuvântul, căci se poate să avem de înfruntat clipe grele. Foarte probabil că mulţimea va căuta chiar să năvălească în palat. Trebuie neapărat să cerem cât mai repede ajutorul poliţiei.

Abia sfârşi de vorbit Marian, că dinspre intrarea sălii se auzi un pufăit furios, pe care-l cunoşteam foarte bine. Îngroziţi, servitorii se dădură îndărăt, de asemenea şi cei şapte care făcuseră declaraţie de supunere.

Un tigru mare se ivi în sală şi ochii-i scânteietori erau aţintiţi asupra tinerei prinţese. Mai răgi odată şi se pregăti de săritură.

Trăsei repede revolverul, deşi ştiam că n-aş fi putut face nimic cu arma aceasta mică, împotriva fiarei – dar eram hotărât ca prin câteva împuşcături să abat atenţia fiarei asupra mea, pentru cazul când ar fi atacat-o pe prinţesă.

Servitorii se lipiră de perete, numai cei şapte scoaseră pumnalele din brâu şi bătrânul care luase cuvântul cel dintâi, sări în faţa fiarei şi strigă:

— Shenga, înapoi!

Tigrul îşi îndreptă ochii spre bătrân, răgi fioros şi trânti la pământ pe credinciosul servitor. Acesta împlânta de câteva ori cuţitul în coastele animalului, dar în cele din urmă fiara îi înfipse colţii în gâtlej şi-l ucise.

Ceilalţi şase servitori se aruncară cu pumnalele ridicate asupra tigrului. Se încinse o luptă sălbatecă, la care n-ai fi putut privi fără să te ai tremuri, oricât de tare ai fi fost. Şi deodată tigrul se ivi în faţa noastră. Se scuturare de vrăjmaşii săi.

Ridicai repede mica mea armă, ţintii scurt în ochiul stâng, cu lucire ciudată al tigrului şi slobozii două gloanţe. Cu un răget, fiara se răsuci şi se aruncă înaintea mea. Instinctiv mai trăsei două gloanţe în botul căscat al animalului… când, prin faţa ochilor mei sclipi un fulger, tigrul mai scoase un răget şi lângă mine detunară două împuşcături dintr-un pistol, iar gloanţele se înfipseră în căpăţâna uriaşă.

Fiara căzu la pământ, se mai zbătu câteva clipe, apoi rămase nemişcată.

Năucit privii în lături. Îl văzui pe Pongo, râzând mulţumit şi dând din cap. Ţinea în fiecare mână câte o sabie uriaşă, de modă veche.

Strânsei mâna credinciosului camarad, care părea stingherit de acest gest de recunoştinţă, apoi se-ndepărtă şi se aplecă asupra unuia din indienii care îşi dovediseră cu prisosinţă credinţa faţă de prinţ.

Începurăm să ne îngrijim de cei cinci oameni viteji care zăceau pe podea. Trei din ei erau morţi, iar ceilalţi atât de grav răniţi, încât existau puţine speranţe că vor scăpa cu viaţă. Şi ceilalţi doi servitori care încercaseră cu ultima putere să-l ucidă pe tigru, căpătaseră răni serioase.

Dădurăm o mână de ajutor prinţului, căruia bătrânul Bhuti îi adusese o lădiţă cu medicamente. Pansarăm pe răniţi şi când furăm gata cu treaba asta, prinţul, cu ajutorul lui Pongo, îi duse aproape cu sila până la poarta palatului pe ceilalţi servitori, care la ivirea tigrului se lipiseră speriaţi de pereţi.

Când se înapoiară, telefona imediat şefului poliţiei, Dawson, povestindu-i pe scurt întâmplările şi cerându-i sprijin. Când pomeni că noi eram oaspeţii lui, şeful spuse că va veni chiar, el cu o echipă de poliţişti.

Prinţesa Shindia se purtase cu adevărat vitejeşte. Nu scosese nici un ţipăt în tot timpul dramei.

Acum se-ntoarse spre hoitul tigrului, privi lung la el şi zise cu tristeţe:

— Shenga, bietul de tine, cine ţi-a făcut asta?

Se aplecă şi dezmierda căpăţâna uriaşă pe care o spintecase Pongo cu sabia, pe urmă murmură:

— Shenga era animalul meu adorat, domnilor. E grozav când te gândeşti că s-a îndreptat împotriva mea. Mă jucam cu el de când s-a născut.

Marian privi cu o încordare nespusă la cadavrul tigrului. Eu nu găseam nici o explicaţie a ciudatei întâmplări. Ce să-l fi făcut pe tigrul acela domesticit să turbeze dintr-odată?

— Tigrul era blând faţă de toţi servitorii din casă? întrebă Marian. Sau avea vreo pornire împotriva vreunuia din ei?

— Shenga era un animal în care te puteai încrede – răspunse fata, ridicându-se – era ca un câine credincios, prietenos faţă de oricine. Nu pricep acum de l-a lovit atât de brusc turbarea. E al cincilea caz de acest fel în casa noastră.

— N-ai nici un duşman? cercetă mai departe prietenul meu. Căci trebuie să te gândeşti mereu că cele mai multe atacuri ale animalelor cuprinse de turbare, împotriva d-tale au fost îndreptate. Mai ciudat decât orice îmi pare faptul că şi taurul şi-a descărcat furia asupra d-tale. Ţi s-a mai întâmplat vreodată asta în oraş?

— Nu, a fost pentru întâia oară. De altfel, nu prea ies în oraş decât însoţită de tata. Numai azi aveam, de rânduit unele afaceri personale.

La aceste cuvinte pe chipul fetei se întipări o expresie de mândrie dispreţuitoare. Imediat îmi dădu în gând că trebuia să fie o taină aici, poate chiar cheia pentru dezlegarea enigmei.

Şi Marian tresări uşor, dar se stăpâni repede şi zise, calm:

— Atunci se vede că tatăl d-tale are un duşman ascuns, care vrea să-l nenorocească în felul acesta. Cred însă c-o să se dea pe faţă. Acum foştii dv. servitori au plecat; după părerea mea, printre ei trebuie să se afle acela care a făcut să turbeze animalele din casa aceasta, cu ajutorul vreunei otrăvi şi daca individul cu pricina va căuta să pună la cale un nou atentat, atunci va trebui să se întoarcă şi o să-l primim noi cum, se cuvine.

Vorbea el Marian cu încredere, dar băga de seamă că-şi ascundea gândul adevărat, iar explicaţia lui era cam trasă de păr. Dacă într-adevăr un servitor, era vinovatul, cum putuse atunci să provoace cazurile de turbare printre animalele din oraş?

Chipul tinerei prinţese dovedea de asemenea nelinişte. Shindia trebuia să-şi dea seamă că pe Marian îl interesa foarte mult vizita ei în oraş, că bănuia în legătură cu aceasta ceva ce nu era străin de toată afacerea.

— Vroiam să mă întâlnesc cu un vechi cunoscut – spuse ea, şovăitor – dar am fost împiedecată de la aceasta prin atacul neaşteptat al taurului. El nu poate avea întru nimic de-a face cu aceste lucruri misterioase.

— Atunci nu rămâne decât ceea ce spuneam înainte şi anume că tatăl d-tale are un duşman ascuns – zise Marian – aha, mi se pare că vine şeful poliţiei cu oamenii săi.

Se auziră ciocănituri în poarta grea de bronz. Prinţul, însoţit de bătrânul servitor Bhuti, alergă în curte şi se înapoia după scurt timp în tovărăşia unui englez în vârstă. Şeful poliţiei, Dawson, un bărbat cărunt şi cu chipul energic, ne salută cu bucurie, apoi întrebă:

— Domnule Farrow, d-ta şi cu prietenul d-tale d. Bertram, aţi devenit aproape detectivi. Ţi-ai şi făcut vreo părere asupra acestor întâmplări misterioase care s-au petrecut la noi şi care se vor mai petrece, după cum cred? Îţi poţi explica d-ta care e pricina acestor cazuri de turbare?

— Nu, deoarece nici profesorul Camp n-a putut da vreo lămurire, nu pot decât să presupun că li s-a introdus animalelor vreo otravă care lucrează asupra nervilor, ceea ce le-a făcut să turbeze. Principalul e acum să găsim pe cel ce a provocat cazurile acestea misterioase.

— Aşa cred şi eu – răspunse Dawson – dar îţi poţi închipui că am încercat şi noi. Ia spune, însă, cum ar trebui să facem ca să-l găsim pe făptaş în mulţimea locuitorilor oraşului?

— Lucrul e aproape cu neputinţă, daca întâmplarea n-ar veni în ajutor – răspunse Marian – dar dacă nu poate fi prins făptaşul, atunci trebuie căutată pricina faptelor sale. Şi dacă o dovedim, nu mai e greu de aflat vinovatul.

— Cred şi eu – încuviinţă Dawson – dar nici asta nu va fi cu putinţă. Cel puţin nu ştiu cum s-ar putea începe. Am însă încredere în dv., căci sper că o să ne daţi o mână de ajutor – nu?

— Am şi început – răspunse Marian, zâmbind – o să rămânem oaspeţii prinţului, deoarece fiică-sa e în mare primejdie.

În timp ce el povestea şefului poliţiei ce credea despre chestie, răniţii fură transportaţi; odată cu poliţiştii veniseră şi trei ambulanţe sanitare. Îmi bătu la ochi faptul ca unul din servitori, dintre cei doi care luptaseră până la sfârşit, se uita la Marian ca şi cum ar fi vrut să-i mai spună ceva. Tocmai când vroiam să-i atrag prietenului meu luarea aminte asupra acestui lucru, Marian ceru scuze lui Dawson şi se apropia de targa pe care era dus afară indianul cu pricina. ÎI văzui stând de vorba cu el şi când se înapoia la noi, zise:

— Omul credea că făcuse o descoperire însemnată, dar n-a fost nimic. I se păruse că o muscă mare împunsese tigrul, înainte ca acesta să fi turbat. Fireşte că e cu putinţă, dar o înţepătură de muscă nu poate da loc unui caz de turbare. Ei şi

acum să discutăm în amănunţime planul nostru de luptă. Oamenii d-tale, domnule Dawson, să se împartă în două echipe, care să facă cu schimbul. Trebuie să fim la datorie zi şi noapte, căci mulţimea fanatică va fi greu de stăpânit dacă va da năvală în palatul prinţului.

— Voi da ordin ca o tulumbă a pompierilor să stea mereu pregătită – spuse şeful poliţiei – un singur telefon şi poate fi aici în câteva minute.

— Atunci trebuie să orânduim un mai bun serviciu de informaţiuni – spuse Marian – dacă mulţimea taie sârmele de telefon din stradă, suntem despărţiţi de restul oraşului. Trebuie neapărat să avem rachete roşii, care să poată fi văzute şi ziua. Ne poţi face rost de ele, domnule Dawson?

— Fireşte. Tânărul Berry o să vi le aducă. Să vă mai trimit şi altceva cu el?

— Da, să ne aducă de la hotel armele şi raniţele. Apoi trebuie să se mai poarte de grijă şi ghepardului nostru, pe care l-am închis în odaia noastră. N-aş vrea să-l aduc încoace, căci s-ar putea întâmpla să turbeze şi el.

— Voi purta eu de grijă pentru asta – se oferi şeful – iubesc animalele, am un parc mare şi Maha al dv. o să se simtă bine la mine.

— Atunci e în regulă – zise Marian, bucuros – uite aici cheia camerei noastre de la „City-Hotel“, unde am tras.

Marian stătu pe gânduri o clipă, apoi zise deodată:

— Nu, aş vrea mai bine să-l am aici pe credinciosul animal. Voi veghea eu să nu i se întâmple nimic. Inima îmi spune că ne-ar putea fi de mare folos. Da, da! Fii atât de bun, domnule Dawson şi trimite-mi-l încoace pe Maha cu tânărul Berry!

— Păcat! făcu şeful. Aş fi fost bucuros să-l iau în îngrijirea mea câtva timp pe viteazul ghepard. Dar văd şi eu că aveţi dreptate, vă poate fi de mare folos.

Marian rămase cu privirea aţintită la căpăţâna tigrului mort, pe care tocmai îl ridicaseră şase poliţişti, ca să-l ducă de acolo.

— Ia spune, domnule Dawson – zise el apoi – profesorul Camp a examinat diferite animale lovite de astfel de accese. N-a putut stabili nimic deosebit în nici unul din cazuri? Vreo rană, vreun corp străin?

— Ne-am gândit şi noi la asta – răspunse şeful poliţiei – şi profesorul Camp a cercetat bine dacă nu cumva se găseşte vreo săgeată în trupul animalelor – dar nu s-a găsit nimic. Nici în stomac nu s-au aflat urme de otravă.

— Ciudat! făcu Marian. Voi vedea! Aşa dar, domnule Dawson, îngrijeşte d-ta de cele cuvenite şi în vremea asta eu voi împărţi oamenii şi le voi da instrucţiunile trebuitoare.

Dawson plecă şi Marian aştepta până se întoarseră cei şase poliţişti care scoaseră afară hoitul tigrului.

Şeful politiei trimisese douăzeci de oameni, în frunte cu comisarul Holly. Împreună cu acesta, care-şi cunoştea bine băieţii, Marian îi împărţi în două echipe. Câte şase oameni urmau să patruleze mereu pe lângă zidurile palatului, iar patru să stea de veghe înăuntru.

Prinţul ne rugă să venim în camera lui de lucru, unde zise:

— Domnule Farrow, spune-mi te rog, ţi-ai şi format o părere asupra chestiunii? Mie mi se pare că d-ta consideri cu totul altfel vizita pe care vroia s-o facă fiică-mea în oraş. Trebuie să mărturisesc că şi pe mine m-a izbit lucrul acesta, căci e pentru întâia oară că Shindia s-a dus în oraş numai în tovărăşia bătrânului Bhuti, fără să mă vestească pe mine înainte. Crezi cumva că fata tăinuieşte ceva primejdios?

— Da, Alteţă, aşa cred – răspunse Marian – dar trebuie să mai spun că fiica dv. nu-şi dă seama de pericol. Are probabil vreun secret de dragoste, pe care ea nu-l socoate de fel primejdios. Se poate, însă, să fie şi altceva, vreo operă caritabilă, de pildă. Poate că nişte oameni vicleni au abuzat de bunătatea ei, pentru ca s-o arate poporului drept jertfă. Dar în acest din urmă caz, Alteţă, trebuie să aveţi un duşman, care vrea să vă lovească crunt. Gândiţi-vă bine, poate că în tinereţe aţi jignit pe cineva şi acum vrea să se răzbune.

— Domnule Farrow, crede-mă că m-am gândit şi la asta, dar n-am avut încă în viaţă mea o ceartă cu cineva, încât să mă urască atât de sălbatec. Nici în politică nu mă prea amestec, astfel că n-aş şti de cel să mă duşmănească cineva.

— Atunci trebuie să caut a afla motivul care a făcut-o pe fiica dv. să plece în oraş. Cred…

Se întrerupse şi sări în picioare, iar noi făcurăm la fel, căci din grădină detunară împuşcături. Apoi se stârni o larmă, de parcă s-ar fi dezlănţuit iadul.

— Ah, mulţimea fanatică! răcni Marian şi ieşi ca o vijelie din odaie.

Eu şi prinţul ne luarăm după el cât ne ţineau picioarele.

Îl găsirăm pe Marian în sala mare de la intrare. Îl văzui smulgând din perete un buzdugan vechi şi greu. Căutai şi eu o astfel de armă, deoarece în luptă cu mulţimea era mai nimerită decât revolverele noastre mici. Pongo dădu deodată buzna de-afară, privi în juru-i, apoi se repezi la perete şi

smulse şi el o ghioagă, dar o căutase pe cea mai lungă şi mai grea.

Nu era vreme de întrebări şi nici nu ne-am fi putut înţelege, căci larma de afară sporea mereu. Acum se auzeam salvele poliţiştilor, dar se părea că mulţimea înnebunită nu se speria de pierderi; răcnetele, care la-nceput răsunaseră la poartă, se auzeau acum tot mai aproape.

Îl mai văzui pe prinţ repezindu-se la telefon. Îşi dăduse seama că acum ar putea interveni pompierii cu tulumbele!

Când coborâi scara în grădină, văzui o privelişte sălbatecă. Poliţiştii stăteau strânşi împreună şi se apărau trăgând neîncetat focuri într-un roi de făpturi pe jumătate goale, care săreau în grădină deasupra zidului.

Poliţiştii se văzură nevoiţi să se dea înapoi, căci deşi indienii din faţă cădeau seceraţi de gloanţe, din spate veneau tot mai mulţi, neînfricaţi.

Un răcnet care acoperi toată gălăgia răsună deodată; era Pongo al nostru, care cu ghioaga ridicată dădea iureş în grămadă.

Poate că se aflau câţiva din aceia, care-l văzuseră în străduţa îngustă, când se năpustise şi acolo asupra mulţimii înfuriate. Şi iată că cei din faţă se dădură înapoi cu răcnete de spaimă.

În clipa următoare mă aflam şi eu lângă Marian, prins în vălmăşag. Buzduganele scurte se dovediră a fi arme minunate şi-i puturăm ţine pe duşmani la distanţă cu ajutorul lor.

După câtva timp însă furăm împinşi înapoi şi turbaţii indieni se apropiară tot mai mult de noi. În locul celor pe care îi doboram, se iveau imediat alţii, peste zid şi pe poartă.

Poliţiştii fură nevoiţi să facă o mică pauză, să-şi încarce din nou pistoalele, dar indienii nu prea le lăsară timp. Năvăleau cu atâta furie, încât comisarul Holly răcni:

— Scoateţi bastoanele de cauciuc!

Nu se mai auzi nici o împuşcătură din clipa aceasta. Poliţiştii se foloseau de bastoanele de cauciuc, cu o îndemânare deosebită, dar vreo doi-trei din rândurile lor fură culcaţi la pământ de mulţime.

Atacurile deveneau tot mai înverşunate şi aproape că nu mă mai puteam folosi de ghioagă, căci braţul începuse să-mi amorţească. Eram nevoit să ma retrag mereu din faţa pumnalelor ameninţătoare ce se ridicau înaintea mea.

Cu Marian se petrecea acelaşi lucru.

Din stradă pătrunseră deodată răcnete. Indienii se opriră din luptă şi noi ne folosirăm de asta ca să lovim cât ne mai

ţineau puterile.

Erau ţipete de-ale consângenilor lor şi indienii noştri nu mai atacau acum, ci se apărau numai. Ultimele şiruri ale lor se căţărară în grabă peste zid şi dădură buzna pe poartă, înapoi în stradă.

Comisarul îşi îmbărbătă oamenii; iar Pongo se zvârli cu răcnetul său de luptă asupra duşmanului în retragere.

Indienii fugeau înnebuniţi de spaimă. Poarta cea mare fu deschisă de câţiva fugari şi atunci toată ceata care se mai afla în parc dădu năvală afară.

Nu scăparăm prilejul să izbirăm în ei pe la spate, iar Pongo făcu un adevărat măcel în rândurile lor. Apoi se auziră de aproape sunete de trompete şi în curând sosiră camioane pline cu poliţişti şi două automobile ale pompierilor.

— Am avut noroc şi de data asta! făcu Marian, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Nu bănuiam atâta furie la oamenii aceştia. Nu pricep însă ce să fi însemnat răcnetele acelea, care s-au auzit cu mult înainte de a veni ajutoarele. Păreau semnale de retragere. Alteţă, să vedem unde a rămas fiica dv., care se dusese să fie de faţă la înmormântarea tigrului, când s-a dat acest atac neaşteptat.

Prinţul păli.

— Da – zise el – s-a dus cu poliţiştii în parc. Haideţi, domnilor, cunosc locul unde vroia să-l înmormânteze pe Shenga.

Garna o luă la fugă spre parc, strigând mereu numele fiicei sale. Dar nimeni nu răspunse. Mă cuprinse o presimţire grozavă, pe când alergam alături de Marian, după prinţ şi când ajunserăm într-un mic luminiş, îl văzurăm pe prinţ în fata unei moviliţe proaspete de pământ, sub care fusese îngropat tigrul. Ţinea însă în mână o fâşie de mătase albă şi zise cu glas sugrumat:

— Shindia a fost rapidă în vreme ce noi ne luptam cu fanaticii. Bucata asta de mătase e din rochia ei.

— Acum pricep şi strigătele acelea care i-au făcut pe indieni să se dea înapoi – spuse Marian – erau semnalul că răpirea prinţesei izbutise. Să ştiţi, Alteţă, că nu-mi voi îngădui, o clipă de odihnă pana când n-o voi readuce pe fiica dv.

IV
PRADĂ FLĂCĂRILOR

— DOMNILOR, eu cred că ar fi degeaba – spuse prinţul, cu tristeţe – fanaticii aceia o vor şi fi omorât-o pe biata mea Shindia.

— Nu, asta n-au făcut-o, căci altminteri am fi găsit aici cadavrul prinţesei – răspunse Marian, cu hotărâre – ea a fost răpită pentru a fi jertfită cu un anumit ceremonial.

— Aş vrea să te cred, domnule Farrow – zise prinţul – dar la atâta noroc nu mă aştept. Nu-i cunoşti pe compatrioţii mei atât de bine cum îi cunosc eu. Când sunt cuprinşi de o astfel de superstiţie, atunci sfâşie îndată victima, prin a cărei moarte cred ei că vor împăca duhul rău.

— Alteţă – adăugă Marian – aici mai sunt în joc şi altele. Răpirea fiicei dv. a fost pricinuită cu siguranţă din alte motive. Sunt aproape încredinţat că îndărătul acestei chestiuni stă un om foarte energic, ba chiar genial. El trebuie să fi pus la cale accesele de turbare ale animalelor, după cum a răspândit şi zvonul că o jertfă omenească va împăca duhul rău. Şi nu i-o fi fost prea greu să îndrepte taurul turbat asupra fiicei dv., astfel încât mulţimea să creadă că ea fusese aleasă ca jertfă pentru demon.

— Se poate aşa ceva? exclamă prinţul. Cine poate urî într-atât pe fiica mea?

— Nu poate fi decât un bărbat pe care Shindia l-o fi respins – răspunse Marian – dacă nu e asta pricina, atunci trebuie să fie un duşman personal al dv., Alteţă.

— Aşa sau altfel, tot una e – oftă prinţul –ţi-ai şi făurit un plan cum ai putea-o regăsi pe fiică mea? Nu crezi şi d-ta că răpitorii ei au dus-o într-un loc unde să nu o putem găsi?

— Fireşte că într-un astfel de loc a fost dusă, dar o s-o găsim noi – răspunse camaradul meu – a, uite-l pe Berry cu Maha! Şi a venit şi domnul Dawson, ceea ce e şi mai bine. Domnule Dawson – se adresa el apoi către şeful poliţiei, care era foarte agitat – când am intrat în oraş, am băgat de seamă întâmplător, că pe şoseaua principală, spre Sud, staţionează poliţişti din loc în loc. Acesta e pretutindeni cazul?

— Da, domnule Farrow – răspunse Dawson – am luat măsura aceasta ca să putem reglementa şi supraveghea mai bine mulţimea de pelerini care vin încoace.

— Ah, mă aşteptasem la asta! făcu Marian, satisfăcut. Acum, Alteţă, cred că pot afirma cu toată siguranţa că o vom salva pe fiica dv. Domnule Dawson, trebuie să telefonezi tuturor posturilor de poliţie din afara oraşului să anunţe

imediat aici dacă vor observa trecând în goană suspectă o maşină în care se află indieni. E drept, presupun că răpitorii prinţesei au şi părăsit oraşul, căci aveau vreme destulă pentru asta.

Intrarăm în palat, Dawson se repezi la telefon şi căpătă imediat legătura cu primul post de poliţie. Vorbi câtva timp, apoi spuse:

— Aşa e… acum vreun sfert de ceas a trecut pe acolo o maşină în goana mare. Înăuntru se aflau doi indieni, între care stătea o femeie acoperită. O să mai chem un post.

Prin diferite convorbiri telefonice pe care le mai avu, izbuti să urmărească precis drumul automobilului. După ce vorbi cu ultimul post, zise:

— Maşina cu pricina a luat drumul spre viaductul Sonali, care trece peste canalul dintre Gange şi Dşamma. Maşina mea e la poartă, domnule Farrow. Pornim?

— Da, trebuie să ne luăm imediat după automobilul celălalt. Alteţă, ne-ar trebui vreun obiect de îmbrăcăminte al fiicei dv., pentru ca Maha să-i poată lua urma, din locul unde cei doi indieni vor fi părăsit maşina împreună cu prinţesa.

Prinţul alergă în altă odaie, în vreme ce noi o luarăm încetişor spre poartă.

— Vii şi d-ta, domnule Dawson? întrebă Marian.

— Mai e vorbă! răspunse şeful poliţiei. Loc avem berechet în maşină, Pongo cu Maha poate sta lângă şofer, iar noi patru – căci de sigur că şi prinţul ţine să meargă – luăm loc în fund. Ah, foarte bine, uite-l şi pe căpitanul Johnson, care va putea lua comanda aici.

Ne urcarăm în maşina mare şi încăpătoare, tocmai când venea şi prinţul în fugă, aducând o rochie de mătase a fetei.

Când lăsarăm oraşul în urma noastră, maşina începu să gonească nebuneşte. Într-un rând ne întâlnirăm cu o altă maşină, care venea goală, din direcţia opusă. La postul de poliţie apropiat, funcţionarul de serviciu raportă că maşina de care întrebase nu de mult şeful poliţiei, tocmai trecuse înapoi spre oraş, goală.

— Foarte bine! zise Marian. Acum o să punem mâna pe ei. Trebuie să mergem încet, ca să găsim locul unde a întors maşina.

La ordinul lui Dawson, şoferul încetini. Puteam vedea acum foarte lămurit urma maşinii care adusese din oraş pe cei doi Indieni cu prizoniera lor. După vreo cinci kilometri se ivi în faţa noastră canalul care unea Gangele cu Dşamma, pe o lungime de cinci sute de kilometri.

Şi acolo găsirăm şi locul unde întorsese maşina. Ne dădurăm jos din automobil şi Marian plimbă pe la nasul ghepardului rochia prinţesei, cerând credinciosului animal să caute. Maha găsi îndată urma şi-l trase pe Pongo, care ţinea cureaua zgardei, spre răsărit, de-a lungul ţărmului canalului.

Timp de vreo zece minute merserăm în urma lui Pongo şi deodată uriaşul se opri şi ridică mâna. Se dădu cu un pas înapoi şi când furăm lângă el, văzurăm un luminiş mic în care se afla o colibă încăpătoare, de bambu.

Aici.. Trebuia să fie ascunzătoarea în care o târâseră pe Shindia.

— Pongo, ia-o tu întâi înainte! şopti Marian. Furişează-te şi vezi să-i ameţeşti pe amândoi indienii.

Pongo dădu din cap, îl legă pe Maha de o tufă şi se aplecă. Sprinten ca o pisică se târî spre colibă.

Iată-l ajuns… ciuli urechile câteva clipe, coti pe după colţ spre uşa de intrare, m-ai ascultă şi acolo puţin, pe urmă deschise brusc uşa.

Îl văzurăm tresărind speriat, apoi se repezi în colibă, după ce ne făcu repede un semn să-l urmăm.

Îl lăsarăm pe Maha legat acolo, străbăturăm luminişul şi când privirăm în colibă, îl văzurăm pe Pongo ocupat cu tânăra prinţesă, care zăcea nemişcată pe podea. Fusese legată, dar Pongo îi tăiase legăturile şi acum încerca s-o readucă la viaţă, făcând cu braţele ei mişcări ritmice.

Prinţul se aruncă imediat în genunchi lângă fiica sa. Când ne aplecarăm şi noi, văzurăm cu bucurie că Shindia începuse să se mişte, deschise încetişor ochii, privi mirată în juru-i, apoi zise cu glas slab:

— Oh, tată, unde sunt?

— Eşti în siguranţă, copila mea – răspunse prinţul, duios – fii liniştită, acum…

O izbitură puternică îl făcu să-şi rupă vorba. Ne ridicarăm şi întoarserăm privirile, fulgerător, dar era prea târziu. Uşa fusese închisă pe dinafară şi acum auzirăm cum se trăgeau zăvoarele.

Marian slobozi îndată două gloanţe, care găuriră uşa şi de afară se auzi un ţipăt. Dar era mai mult un ţipăt de spaimă şi de durere, nu de moarte. Marian nimerise deci, în orice caz şi unul din ticăloşi fusese însemnat.

Pongo trecu ca o umbră pe dinaintea noastră şi se zvârli în uşă. Zadarnic! Mai încercă odată şi deşi coliba trosni din temelii, uşa nici nu se clinti. Beţele de bambu sunt foarte tari şi rezistă uneori mai bine ca fierul.

În clipa următoare se auziră trosnete slabe şi printre crăpăturile colibei năvăli înăuntru un fum albastru… Indienii dăduseră foc colibei!

— Scoateţi cuţitele şi tăiaţi repede frânghiile care leagă beţele de bambu! strigă Marian.

Sărirăm cu toţii spre peretele unde era uşa, căci aici era mai lesne să ne croim...

.....

Vroiam să ţinem sfat acolo, cu privire la ceea ce urma să facem, ca să-i prindem pe cei doi indieni care o răpiseră pe tânăra prinţesă.

Era de faţă şi şeful poliţiei, deoarece va fi nevoie de o razie temeinică, pentru descoperirea omului pe care Marian îl împuşcase din colibă. Odată găsit acesta, nu era greu de pus mâna şi pe celălalt.

Bătrânul Bhuti ne aduse ceai şi prăjituri. Şeful poliţiei; expuse de faţă cu el, planul unei razii foarte întinse. După socoteala lui, rănitul nu ne-ar fi putut scăpa, dar Marian zise:

— Domnule Dawson, ai uitat că indienii de la colibă nu puteau dispare decât în cealaltă direcţie, căci pe lângă ghepardul nostru n-ar fi putut trece cu nici un chip. Nu cunosc ţinutul pe aici, aşa că nu ştiu unde ar fi ajuns dacă vor fi pornit de-a lungul canalului, m-ai departe spre răsărit.

— Oh, atunci cu siguranţă ca s-or şi fi întors în oraş – spuse Dawson, cu însufleţire – au ajuns apoi pe o a doua şosea, care e foarte umblată. Acolo puteau găsi lesne o maşină sau trăsură care să-i ducă în oraş.

— Aha, asta-i altceva! zise Marian, îngândurat. Atunci ar putea folosi o razie, după cum propuseseşi d-ta. Sunt convins că cei doi indieni se vor întoarce în orice caz în oraş, dacă nu s-or fi şi întors; cu siguranţă ei ştiu acum că prinţesa şi odată cu ea şi noi – am scăpat din coliba incendiată.

— Crezi aşa dar că vor căuta să-şi urmeze răzbunarea până la sfârşit? întrebă prinţul.

— Cu siguranţă – răspunse Marian – oameni care sunt în stare să dezlănţuie o astfel de prigoană şi care ştiu să urmărească atât de înverşunat o „idee”, nu se sperie de piedecile pe care le întâmpină.

— Atunci Shindia mea e tot în mare primejdie? întrebă prinţul, aruncând priviri îngrijorate spre fiica sa. Ce putem face?

— Trebuie să întindem o cursă celor doi făptaşi principali – răspunse Marian – chiar dacă o razie ar putea avea vreun

folos, mă gândesc la un lucru care îngreuiază mult identificarea vinovatului. Sunt încredinţat că vor fi găsiţi mulţi Indieni răniţi de gloanţe. În cele două lupte înverşunate pe care le-am dus, or fi fost mulţi care s-au ales cu răni, mai mult sau mai puţin grave, dar care am putut scăpa de a fi arestaţi. Şi ca să-l găseşti pe vinovat printre toţi aceştia, nu va fi lucru uşor.

— Cam aşa el încuviinţă şeful poliţiei. Dar ce putem face acum?

— Spuneam înainte: trebuie să încercăm să le întindem o cursă făptaşilor – răspunse Marian – dar vă rog să mă iertaţi o clipă, tocmai am auzit un zgomot ciudat şi vreau să văd ce poate fi.

Dintr-un pas fu lângă uşă şi zise repede:

— În tufiş nu vreau să pătrund, aş dori numai să observ ceva.

Zicând acestea se şi făcu nevăzut.

Eu nu prea credeam că Marian fusese atras numai de ţipătul ascuţit al unui *geko*[III] căci acesta fusese zgomotul pe care-l auzise. Mai auzise şi el şi cunoştea bine ţipătul acestui soi de şopârle, aşa că nu acesta putea fi motivul pentru care ieşise din odaie. Şeful poliţiei se uită bănuitor la mine şi zise:

— Ce i-o mai fi trăsnit prin minte domnului Farrow? Sau crezi d-ta cu adevărat că s-a dus să vadă numai un *geko,* pe care l-o fi înhăţat un şarpe?

— De ce nu? zisei eu, calm. O fi având el un motiv să facă asta. Poate că din şuieratul acela al reptilei, care a fost mai tare ca de obicei, a dedus ceva deosebit.

— Ai dreptate, Robert – spuse în aceeaşi clipă Marian, care se înapoiase pe nesimţite – din şuieratul acela am dedus ceva deosebit. Şi bine am făcut că m-am dus să văd ce e; acuma cred că în curând vom pune mâna pe unul din făptaşi.

Privi cu luare-aminte prin încăpere, apoi se adresă Shindiei:

— Trebuie să te rog să te aşezi lângă noi, căci aici pare să fie locul cel mai sigur, dacă într-adevăr se va încerca un nou atentat împotriva noastră. Cred, însă, că de data asta va fi îndreptat asupra mea, deoarece făptaşii îşi vor fi zicând că vor putea lucra în deplină linişte, abia când vom fi noi înlăturaţi.

— Domnule Farrow, dacă ştii ceva de ce nu spui? făcu Dawson, enervat. Ne-am putea lua imediat măsurile de apărare. Ce-ai observat?

— Că un *geko* a fost prins – răspunse Marian – te rog să mă ierţi însă, domnule Dawson, acum n-am timp pentru

explicaţii lungi.

Spunând acestea camaradul meu se aşeză lângă mine, pe una din băncile de lângă peretele din faţa ferestrei. Fireşte că eu ţineam privirea aţintită spre fereastră, căci mă aşteptam la un nou atentat dintr-acolo.

— Robert – spuse Marian – ia gândeşte-te ce-ar putea însemna şuieratul acela de *geko!* Crezi într-adevăr că acum, în plină zi, a fost atacat de un şarpe? Ştii şi tu doar că *geko*-ul e un animal de noapte, la fel şi şerpii cărora le cad victimă adesea. Hi, nu-ţi bate nimic la ochi din povestea asta?

— Hm… ciudat e oricum! zisei eu şi începui să chibzuiesc ce-o fi vrut să zică Marian cu asta.

Prietenul meu însă îl privi pe Pongo, care stătea la peretele celălalt, îi întinse mâna stângă şi zise:

— Pongo, ia-ţi cuţitul! Probabil că va trebui să nimereşti un obiect mic. Dar vezi să arunci bine! Se, poate să fii nevoit s-o faci curând de tot. Dar, aşa… Ţine cuţitul mereu pregătit, nu va dura mult…

Şi într-adevăr, nu dură mult, căci Marian fu întrerupt în mijlocul frazei. Un ţipăt scurt şi ascuţit răsună, apoi văzui un *geko* coborând fulgerător de repede de-a lungul peretelui şi oprindu-se lângă capul lui Marian.

Acum îmi bătu la ochi că deasupra capetelor noastre, sub tavan, se afla o bucată rotundă unde zidul era lucrat în filigran. Prin această deschizătură trebuie să se fi strecurat *geko*-ul. Şi în vreme ce Marian vorbea cu Pongo, reptila, îşi şi dăduse drumul în jos.

Dar uriaşul negru veghea, căci nici n-avui timpul să scot o exclamaţie de uimire şi spaimă şi un fulger îmi sclipi pe dinaintea ochilor. Se auzi o izbitură în perete… apoi văzui cum cuţitul lui Pongo străbătuse trupul micei reptile, ţintuindu-l de perete. Târâtoarea se mai zvârcoli o clipă, pe urmă rămase atârnată cu capul în jos.

Sărirăm cu toţii în picioare, numai Marian rămăsese liniştit de tot.

— Mă aşteptasem la asta! zise el, smulse cuţitul din perete, se duse apoi la fereastră şi se uită cercetător la *geko.*

— Ah! făcu el, mulţumit. Acum cred că am dezlegat taina. Aici e o găurică pe care trebuie s-o examinez.

Vârî un ac în gaura mică pe care o avea *geko*-ul în ceafă şi scoase de acolo ceva ce părea o aşchie de os.

— Vedeţi, asta e otrava care face să turbeze animalele! spuse el. Sunt încredinţat că această aşchie ascuţită se topeşte cu ajutorul căldurii sângelui. La *geko* nu s-a întâmplat încă pentru că e un animal cu sângele rece. Prin maxilarul de sus

al reptilei au fost trecute două ace subţiri, care cu siguranţă că sunt otrăvite. Vârfurile sunt de un galben-deschis şi de sigur că profesorul Camp o să confirme presupunerile mele.

— Domnule Farrow, cine a făcut asta? întrebă Dawson.

Drept răspuns Marian străbătu din două sărituri încăperea, vârî mâna prin perdeaua care servea drept uşa şi care răspundea pe gang, auzirăm un ţipăt de spaimă, apoi prietenul meu îl trase înăuntru pe bătrânul Bhuti.

— Acesta e făptaşul! rosti el cu glas solemn aproape. L-am văzut când ducea în casă *geko*-ul. Şuieratul acestuia nu suna aşa ca şi cum l-ar fi înhăţat un şarpe. Fusese scos de o mână omenească din ascunzătoarea-i întunecoasă. M-am pitit în sala de intrare şi l-am văzut pe Bhuti furişându-se cu teamă, ţinând reptila ascunsă pe jumătate sub haină. Atunci mi-am spus că se pune la cale încă un atentat. De data aceasta însă asupra mea, deoarece eu stăteam sub locul unde zidul e găurit de lucrătura în filigran. Pe Bhuti l-am bănuit eu de la început, numai el putea provoca turbarea taurului. Acum prinţesa va trebui să ne spună de ce a plecat în oraş însoţită, numai de Bhuti?

Câteva clipe Shindia luptă cu ea însăşi, apoi răspunse:

— Prietenul meu din copilărie, Khosi, m-a cerut în căsătorie acum o jumătate de an; eu l-am refuzat, căci auzisem lucruri rele despre dânsul. Acum mi-a adus Bhuti vestea că Khosi se află pe patul de moarte şi că ar dori să-mi vorbească pentru ultima oară. Vroiam să împlinesc dorinţa unui muribund, astfel că am plecat în oraş.

— Atunci să-l arestăm! zise şeful poliţiei, cu asprime.

Fluieră odată şi peste câteva clipe doi poliţişti dădură buzna în cameră. Când, la un semn al lui Dawson, vrură să-l lege pe Bhuti, acesta duse repede o mână la gura, îşi îndreptă trupul şi zise, calm:

— Peste câteva minute voi fi mort. Da, aşa e cum spunea Sahibul acela. Khosi e nepotul meu şi a vrut să se răzbune pentru dispreţul cu care l-a tratat Shindia şi eu i-am ajutat cu dragă inimă, căci şi familia mea a fost insultată. Khosi a fost rănit grav la colibă şi pe când fugea a murit. Pe tine, Sahib – se adresă lui Marian – am vrut să te ucid cu ajutorul *geko*-ului. Am bănuit că gloanţele tale au fost acelea care l-au nimerit pe nepotul meu.

Abia sfârşi de vorbit şi se prăbuşi mort la pământ. Îşi luase singur pedeapsa.

Profesorul Camp confirmă presupunerile lui Marian şi astfel se lămuri taina turbării animalelor – încheia doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ŞOPÂRLA TURBATĂ.**

În numărul următor:

DEMONUL GANGELUI.

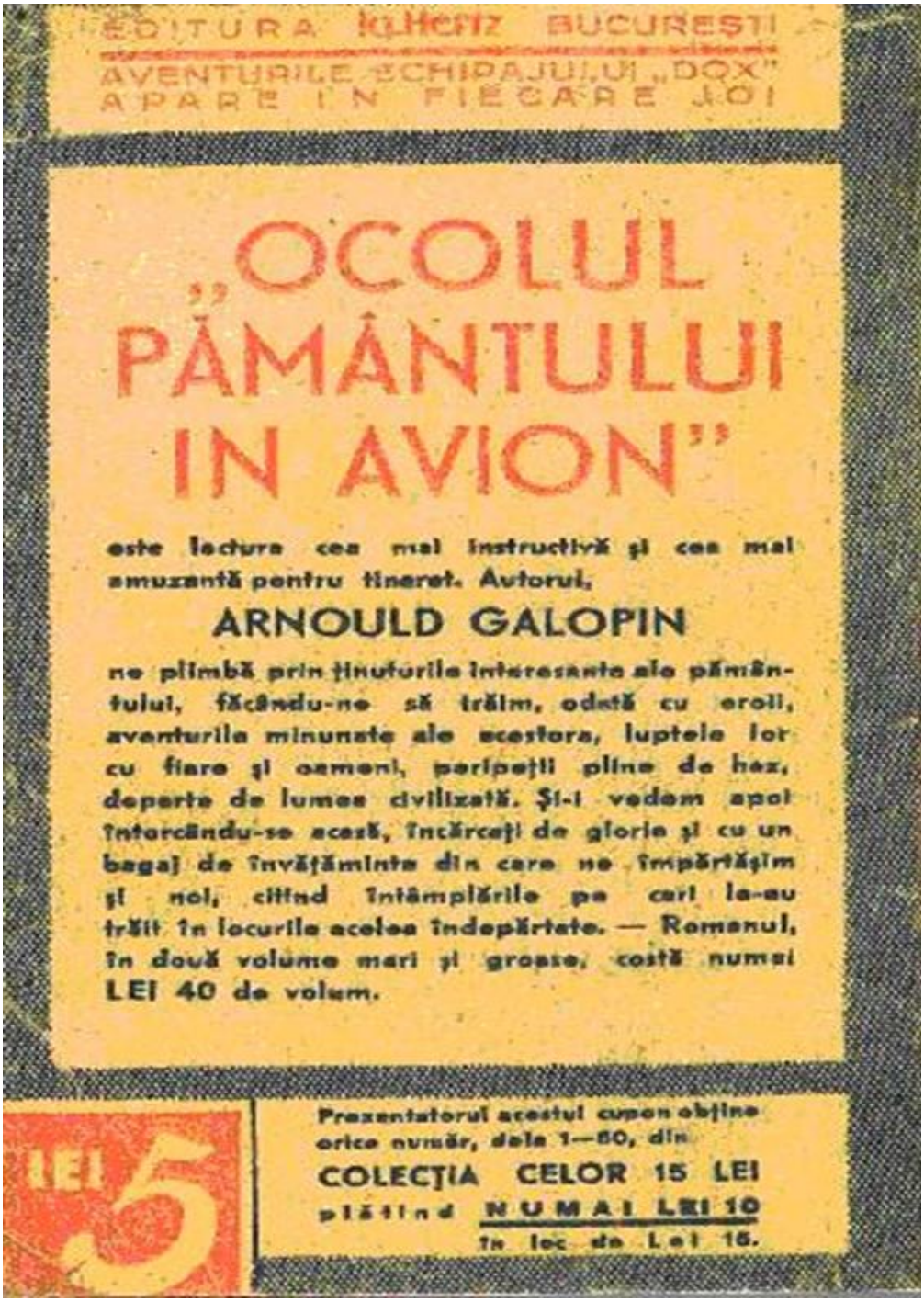
EDITURA IGNIS BUCUREŞTI
AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE ÎN FIECARE JOI
„OCOLUL PĂMÂNTULUI ÎN AVION"
este lectura cea mai instructivă şi cea mai amuzantă pentru tineret. Autorul,
ARNOULD GALOPIN
ne plimbă prin ţinuturile interesante ale pământului, făcându-ne să trăim, odată cu eroii, aventurile minunate ale acestora, luptele lor cu fiare şi oameni, peripeţii pline de haz, departe de lumea civilizată. Şi-i vedem apoi întorcându-se acasă, încărcaţi de glorie şi cu un bagaj de învăţăminte din care ne împărtăşim şi noi, citind întâmplările pe cari le-au trăit în locurile acelea îndepărtate. — Romanul, în două volume mari şi groase, costă numai LEI 40 de volum.
LEI 5
Prezentatorul acestui cupon obţine orice număr, dela 1—60, din
COLECŢIA CELOR 15 LEI
plătind NUMAI LEI 10
în loc de Lei 15.

[1] Reptilă sauriană din ţările calde.

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 38